

KONTAKIZUNAK

MONSIEUR LE MINISTRE (Laugarren argidazkia)

TXOMIN PEILLEN

Jauzi arin batean CX 2000-etik jaitsi natzaizue. Bizitza lorez betetako zelaia zait. Minixteritzatik lana utzita, pozik etxera sartzen natzaizue, emaztearengana banoazue. Denak dauzkatzat: gorputzeko atseginak oro, ohore guztiak. Gaur, ordea etxeratzean anderea aurpegi beltz topatzen dut.

— Zer duzu Chantal? Gaizki al zaude?

— Ez, osasunez ez.

— Zer ba. Norbaitek gaizkiren bat egin dizu?

— Michel, azkenean gure bake ederra hautsiko digute.

— Zer esan gura duzu? argi hitzegin otoi!

— Zera, aspaldiko hura... badakizu... gogoratzen zara... ezkonberrian ta abokatu zinenean gertatu lege ta ezlege jokutruaz oroitzen zara, ez?

— Ba, zoritxarrezko legehauste hura... egin nuen hura ezin ahaztu, baina gure artean dago. Gutaz kanpo iñork eztaki haren berri... eta orduan gaizki ibili nintzela ere.

— Honek, behintzat, ja badaki.

Andereak gutun itxurako paper txuria luzatzen dit... idazkinaz egi-na da, eta izenpetu gabekoa eskutitza, hona zer dion:

“Duela hamar urte, egin duzunaz argazki probak eta benetakoak baditut. Zure kargua, desohorean, galdu nahi ez baduzu,

diruz lagundu behar nauzu. Telefonuz deituko zaitut "sosa" non ezarri behar duzun jakinarazteko"

E'huen beste beharrik, minixtro sartu berri eta jadanik eskandaluaren itzalak hire potere eguzkiaren estaltzeko.

— Nork deabruk? Nork arraio idazten dit. Trufaz, bai txantxetan izan behar du.

— Ez dut uste, ez Michel. Jadanik telefonu dei bat eduki dut, eta beste batek baieztatuko digu, zorigaitzez.

— Nor diteke, Chantal?

— Zuk baino lehen eskutitz hau irakurrik gogoeta batzu eginik nago.

—Ja, erran!

— Azken hamar urteetan gure etxetik hainbeste enplegatu igaro da ta.

— Arrazoin duzu, gelatrukean neskatilak, neskameak, garbitzailak, auto-gidariak. Nor ote? Ziurrago gizonezkoren bat?

— Lauzpazortzi jende horien artean ez da erraz izango asmatzea zein, Michel?

— Aspaldiko norbait izatekotan...

— Michel, hirizaiñak abisatu behar dituzu, ez?

— Ez erran holakorik. Horiek sudurra hortan sartzen badute usaineraino joango dira, arrapatuko gaituzte.

— Beraz ordainduko duzu?

— Eta besterik zer egin, txuri ta garbi banintz? baina nola demon-tre jakin dute?

— Eztakit, ba... bakarrik uste' ta, norbait horrek entzuteko neurrian hortaz, noizbait, hitzegin dugulako. Eta probaren bila ikertu zukean... eta gero entzutea...

— Entzutea ez da proba. Agian ez du argazkirik... Chantal, ez?

— Zergatik ez dituzu probak erre?

— Nola behar nituen, maitea: gogo onez obligazioak sura jaurtiki?

— Eta zergatik ez?... Horiez kanpo aski diru geneukan ordukoz, eta orain nahikoa ote txantaia horri ihardokitzeko, izengabe horren asetzeko?

Telefonu deia eduki dukala emazteari esan diokanean ez duk batere larritu.

— Banekien, bai hala gertatuko zela eta nola ordainduko duzu, ba?

— Hilabetero, bai hilero, seinalatu gutun kaxa batera hilabete saria, billete zaharretan ordaindu beharko diot.

— Zorionez txantaia egileak ez badizu, geroago ta gehiago eskatzen?

— Ez dut uste, aski argi bada, ez du iturria agortu nahi izango. (Zer ziurtasunez ari haizen, kontuz)

— Ez zaitela siniskorregi izan... ez dizu betirako bakerik utziko... nekez... zenbat nahi diru eskainirik ere.

— Ez naiz behin betirako ordaintzen saiatuko, proben trukean... beste kopiak eduki baitzetzakean.

— Bai, gizona arrazoin duzu, gure bikotea, gure etxea dena desegin baidezake holakoren baten lanak, eta ez dut uste euren bihotz-beratasunari dei egin behar zaiokela.

Anderea, apur bat etsitua, jadanik bizi berri horri buru egitera prestik dagoela dirudi.

Egun —ohiko moduan— hara hoa. Diru emaitza hori ohitura bat egin zaik, bihotza bero, gogoa alai bahoia. Erraz izan duk: dirua ohiko ate misteriosean dagoen gutun kaxara bota duk. Oiñez sartuko haiz... Atx! kontuz, auzoko karrikan hire automobila espaloin ertzean aparkatua dakusak. Atari baten gerizapean izkututzen haiz eta hortik Rue de Richelieu-ko hire diru-atea zelatatzen. Bai, hortxe zegok hire anderea zain.

Orain eztuk etxerako presarik. Telefonura hoak, handik telefonuz Patricia hire maite ixilari dei egiteko:

— Ez zaitela Rue de Richelieutik igaro... Emaztea hor dago zain. Lekuz aldatu behar dugu lasterren, edota gauaz etorri behar duzu, diruaren biltzera.

Bai, telefonu adarra utzita... bultzako bat ateari... ta etxera: hi haizelako txantaiaren iturria... hire buruari egilea... hik eskutitzak idaten, maite ixilaren, ohaidearen gorputz-sariaren ordaintzeko: bai, andereak diru kontuak hurbilegitik ikertzen baitizkik... bakoitzak bere segetua eduki dezan... kutunak ere ez daki guztiaren berri.